

Overweging over Jezus' verschijning aan de leerlingen, Joh. 20,19-31

Beloken Pasen, de afsluiting van het hoogfeest van Pasen. De luiken gaan dicht. Ook de leerlingen sluiten de deuren en vensters. Ze zijn bang voor de mensen buiten. Bang zijn voor de mensen buiten is iets van alle tijden. En juist in onze tijd zijn veel mensen bang voor mensen buiten. Of het nu mensen van ver weg zijn die toevlucht bij ons zoeken. Of mensen uit Oost-Europa die in het westen komen werken. Of jongeren die op straat rondhangen met hun telefoontjes. Men neemt het zekere voor het onzekere en doet de deur stevig op slot. Het is begrijpelijk. Er is soms ook reden toe – soms. Maar goed is het niet. Niet voor de samenleving. Niet voor de medemens die hulp nodig heeft. En ook niet voor onszelf. Daarover gaat het evangelie van vandaag. De leerlingen hebben zich binnen verschanst, de deuren en vensters gesloten, bang als ze zijn voor de mensen buiten. En ja, hun angst is begrijpelijk. De negatieve reacties in Jeruzalem op het nieuws van Jezus' verrijzenis zijn niet van de lucht. Men beschuldigt hen van diefstal van het lijk en het rondstrooien van valse geruchten. Ze gaan net als Jezus door voor oproerkraaiers en opruiers. Ja, de leerlingen zijn bang. En opeens, opeens is daar Jezus. Hij verschijnt aan de leerlingen, in hun midden. Hij steekt hun een hart onder de riem, wil hun angst weg nemen. Twee keer zegt hij met nadruk: "ik wens jullie vrede". Vrede is het tegendeel van angst. Angst gaat om als het oorlog is. In tijden van vrede, ook vrede van binnen, is er geen angst. Angst betekent dat je je benauwd voelt, dat je je van alle kanten omringd en bedreigd voelt door iets wat sterker is dan jij. Angst betekent oorlog. De vrede keert terug als de dreiging en de angst verdwijnt. Die vrede wenst Jezus de leerlingen toe. En waarom? Jezus zegt: "Ik wens jullie vrede. Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit". Vrede is nodig, de angst moet weg opdat de leerlingen de deuren en vensters open gooien en naar buiten gaan, onbevreesd de mensen tegemoet.

Ook wij hebben het nodig dat Jezus midden onder ons verschijnt en ons vrede wenst. De angst is o zo begrijpelijk, de angst om op mensen buiten af te stappen, mensen die we niet kennen, die anders zijn dan wij en zich anders gedragen, van wie we niet weten of ze ons goed- of slechtgezind zijn. Maar als we de angst van ons afwerpen, als we onbevreesd op de ander afstappen, merken we vaak dat de ander helemaal niet zo anders is maar net zo'n mens als wijzelf, en we stellen tot onze verbazing vast dat de schotten verdwijnen en er helemaal vanzelf warmte en genegenheid ontstaat. We merken, als we de ander ons vertrouwen geven, dat hij, die net zo bang is voor ons als wij voor hem, zijn angst voor ons verliest en óók een stap in onze richting doet. We merken dat we er zelf gelukkiger van worden. Het maakt blij van binnen en geeft vreugde die ons sterk maakt zodat we niet bij de pakken neer gaan zitten en 'zie je wel' roepen, als ons vertrouwen een keer beschaamd wordt. Want ook dat gebeurt natuurlijk, wie kan het ontkennen.

Daarom verschijnt Jezus aan ons en wenst ons vrede: de deuren en luiken moeten open!
Ik las ergens dat, als met beloken Pasen het hoogfeest van Pasen is afgesloten, de Kerk
“over gaat tot de orde van de dag”. Dat is een vreemde opvatting. Wat is de orde van de
dag? Dood en verrijzenis, angst en vrede zijn aan de orde van de dag. Jezus verschijnt niet
alleen aan het einde van het hoogfeest van Pasen in ons midden om ons vrede te wensen
en de wereld in te zenden. Het echte Pasen, het echte beloken Pasen gebeurt elke keer als
wij onze angst overwinnen, de wereld in gaan, de mensen buiten tegemoet, en hen en
onzelf een beetje gelukkiger maken. Amen.